

Žalobu manžela proti manželce o rozvod manželství od stolu a lože procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal na rozvod manželství z viny obou stran.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání manželky.

Důvody:

Samo dovolání neuplatňuje, že přičitatelnost a tudíž zodpovědnost žalované za cizoložství, jehož se dopustila, jsou vyloučeny, nýbrž jen, že její přičitatelnost byla snížena. Její zodpovědnost tedy trvá, jenže vina není tak veliká, jakou by byla, kdyby přičitatelnost její trvala v plné míře. Avšak je-li tu přičitatelný důvod rozvodu, nezáleží na stupni viny, který by přišel v úvahu leda při otázce výživného podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. Také omluva, že lékaři vyslovili naději, že mateřství mohlo by její zdravotní stav zlepšiti, nemůže ji z cizoložství vyviníti, neboť buď měla vymáhati rozluky, když tvrdí, že ji manžel zlomyslně opustil, aneb, odhodlala-li se dosíci mateřství cizoložným poměrem, musila býti připravena na jeho právní následky.

Čís. 8409.

Není-li jinak stanoveno ani zákonem ani smlouvou o rozsudím, jest rozhodčí soud oprávněn rozhodnouti nejen ve věci, nýbrž i v otázce útrat.

(Rozh. ze dne 25. října 1928, Rv II 581/28.)

Žaloba o zrušení rozhodčího výroku byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Odvolání není opodstatněno. Odvolatelka opírá odvolací návrh na zrušení rozhodčího výroku jen o to, že rozhodčí soud, odsoudiv odvolatelku i k náhradě útrat právního zastoupení jakož i k náhradě útrat zapisovatelky a útrat zjednání zasedací síně, překročil meze svého úkolu (tedy § 595 čís. 5 c. ř. s.), protože prý smlouva o rozhodčím nemá ustanovení o nákladech sporu a nemluví se tam ani o nároku na náhradu škody. Ani civilního řádu soudního, ani advokátního tarifu nelze prý se dovolávat, takže rozhodčí výrok je bezúčinný. Nárok na náhradu nákladů a nárok na náhradu škody z nesplnění smlouvy jest příslušenstvím nároku hlavního (viz na př. § 54 druhý odstavec j. n.). Byl-li rozhodčí soud povolán k tomu, by rozhodoval o nároku hlavním, nelze tvrditi, že překročil meze svého oprávnění, rozhodnuv i o jeho příslušenství, o nákladech rozepře, nebyl-li tento vedlejší nárok buď výslovně smlouvou o rozhodčím vyloučen anebo pro příslušný rozhodčí soud výslovně zákonem zakázán, což však nebylo ani tvrzeno. Není-li však zde důvodu čís. 5 § 595 c. ř. s., nemůže soud odvolací po věcné stránce správnost výroku přezkoumávati. Nicméně jest podotknouti, že netze souhlasiti s názorem od-

volatelky, že útraty zapisovatelky a pořízení sálu nelze podřaditi pod pojem útrat sporu, kdyžť jsou náklady tyto zcela obdobny na př. nákladům přihrání zvláštních stenografů, balení, poštovního a pod., o kterýchž nemůže býti pochybnosti, že za určitých okolností k úspěšnému vedení sporu mohou býti nutné a mohou tedy jako náklady sporu býti přisouzeny. Že tyto útraty v rozhodčím sporu nebyly prý řádně účtovány, je pro řízení odvolací nepřipustnou novotou, nehledíc ani k tomu, že by se to i jinak vymykalo věcnému přezkumu soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel sice navrhl, by změnou napadeného rozsudku bylo vyhověno žalobě v plném rozsahu, by tudíž prohlášen byl za neúčinný i nález rozhodčího soudu, v dovolání však napadá jen rozsudek rozhodčího soudu, jakž učinil již v odvolání, takže výtku nesprávného právního posouzení týče se napadeného rozsudku jen potud, pokud byl jím potvrzen rozsudek zamítající žalobu o neúčinnost výroku. Nebylo proto vůbec uvažováno o další žalobní prosbě, jakž učinil již odvolací soud vzhledem k odvolání omezenému na vytčenou část rozsudku. Co do právního posouzení věci souhlasí dovolací soud s důvody napadeného rozsudku a není oprávněn důvod § 503 čis. 4 c. ř. s. V podstatě postačí poukaz na právní názor nižších soudů, pro který mluví i skutečnosti patrné ze spisů, že sám nynější žalobce navrhl jako žalovaný v řízení před rozhodčím soudem: »kostenpflichtige Abweisung der Klage«, dále že neodporoval v tomto sporu nálezu rozhodčího soudu, pokud jest v důvodech jeho uvedeno, že zapisovatel byl přihrán a místnost byla najata za souhlasu stran. Podle smlouvy ze dne 3. května 1926 povolán byl rozhodčí soud k rozhodnutí všech sporů ze smlouvy. Rozhodl-li tudíž nejen o vlastním předmětu sporu, nýbrž i o výdaji, jenž byl způsoben zvítězivší straně domáháním se sporného nároku před rozhodčím soudem tím, že si vzala právního zástupce, že byl k projednání sporu za souhlasu stran přihrán zapisovatel a byla najata místnost, není oprávněn názor, že soud překročil svůj úkol podle § 595 čis. 5 c. ř. s., a nelze vyložiti smlouvu v ten rozum, že strany vyloučily z rozhodnutí tyto další nároky spjaté s nárokem hlavním (§ 912 obč. zák.).

Čís. 8410.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n.).

Předpis § 22 (2) zák., podle něhož nelze zpět žádati přeplatek na nájemném za dobu minulou, nevztahuje se při nejmenším na přeplatky, jichž vrácení bylo do 31. března 1928 uplatněno žalobou, třebaže do tohoto dne nebylo ještě ani v první stolici rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 26. října 1928, R I 722/28.)